

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου καὶ ἡ δική μας (Ἄγαθοκλέους Ἀνδρέας Πρωτοπρεσβύτερος Ἱ. Μητροπόλεως Κιτίου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ, λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὴ Σταύρωσή Του, μπροστὰ στοὺς τρεῖς μαθητές Του, τὸν Πέτρο, τὸν Ἰάκωβο καὶ τὸν Ἰωάννη, «εἰς ὄρος ὑψηλόν», ἦταν βασικὰ ἡ ἀποκάλυψη τοῦ ἑαυτοῦ Του ὡς Θεανθρώπου· καὶ αὐτὸ «καθὼς ἠδύναντο». Τοὺς ἀποκαλύπτεται τόσο ὅσο μπορούσαν ν' ἀντέξουν τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀπλὰ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ὁ Διδάσκαλός τους δὲν εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος. Μία βεβαιότητα ἀναγκαία ὡς προετοιμασία γιὰ ὅσα θὰ ἀντίκριζαν μετὰ ἀπὸ λίγο: νὰ συλλαμβάνεται, νὰ ἐξευτελίζεται, νὰ μὴ δείχνει τὴ δύναμή Του, νὰ πεθαίνει καὶ νὰ ἐνταφιάζεται ὡς ἀποτυχημένος ἐπαναστάτης.

Οι ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν τοποθέτησαν τὴ γιορτὴ τῆς Μεταμόρφωσης πρὶν τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, τὴν περίοδο τῆς Σαρακοστῆς, γιὰ νὰ τῆς δώσουν τὴ σημασία ποὺ τῆς ἀρμόζει - μία καὶ ἡ Σαρακοστὴ ἔχει πένθιμο χαρακτήρα. Γι' αὐτὸ θέσπισαν νὰ γιορτάζεται πανηγυρικὰ 40 μέρες πρὶν τὴν Ὑψωση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, στὶς 14 Σεπτεμβρίου, μέρα ποὺ θυμίζει Μεγάλῃ Παρασκευῇ.

Ὅπως ὅλες οἱ γιορτὲς ποὺ ἀναφέρονται στὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν ἀναφορὰ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων - ἀφοῦ καλούμαστε νὰ τὸν μιμηθοῦμε, ὥστε νὰ γίνουμε καὶ ἐμεῖς θεοὶ κατὰ χάρη - ἔτσι καὶ ἡ Μεταμόρφωση μᾶς ἀφορᾷ:

Ὁ Χριστιανὸς δὲν ζεῖ μὲ βάση τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ νὰ γίνῃ «καλὸς χριστιανός», ποὺ ἐφαρμόζει δηλαδὴ τὸ «νόμο τοῦ Εὐαγγελίου» καὶ αὐτοδικαιώνεται, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐνωθεῖ μὲ τὸ Χριστό. Τὸ Εὐαγγέλιο βασικὰ σ' αὐτὸ σκοπεύει. Ἡ ἐνωση μὲ τὸ Χριστὸ γίνεται ὄχι ἠθικὰ ἢ συναισθηματικὰ ἀλλὰ πραγματικὰ, ὑπαρξιακά. Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄσκηση καὶ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα ἀγιάζεται. Αὐτὸ ποὺ βλέπουμε στοὺς ἁγίους. Ὁ ἅγιος εἶναι ἄνθρωπος ποὺ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατοικεῖ μέσα του. Ὁ ἠθικὸς ἢ «καλὸς χριστιανὸς» μόνον, ἔχει διαφορὰ μὲ τὸν ἅγιο.

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν πτώση στὴν ἀνάστασή του, ἀπὸ τὰ πάθη στὴν ἐλευθερία, ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς

θελήσεως καὶ τῆς προσπάθειάς του, ἀλλὰ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔρχεται ὅταν συντριβεῖ ἡ καρδιά ἀπὸ τὴν ἔπαρση. Κανένας ταπεινὸς δὲν εἶναι στὴν κόλαση καὶ κανένας ὑπερήφανος στὸν παράδεισο.

Οἱ δοκιμασίες τῆς ζωῆς, ὁ πόνος καὶ τὸ δάκρυ, ὡς φάρμακα ἐνεργοῦν στὴν ὑπαρξή μας καὶ τὴ μεταμορφώνουν. Γιατί ὁδηγοῦν στὴ μετάνοια, στὴν ταπείνωση, ὅταν βέβαια, ὁ ἄνθρωπος ἀφεθεῖ στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἡ ἐμπειρία τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐσωτερικὸ βίωμα τῆς Ἀγάπης Του, γίνεται σὲ δεδομένη στιγμή ποὺ Ἐκεῖνος γνωρίζει γιὰ τὸν καθένα. Τότε κατανοεῖς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔζησαν στὸ Θαβὼρ οἱ τρεῖς μαθητὲς ὥστε νὰ ποῦν: «Κύριε, εἶναι ὡραία νὰ μείνουμε ἐδῶ!» Τότε κατανοεῖς τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ ζεῖ κανεὶς κοντὰ στὸ Χριστό, ἀκόμα καὶ μέσα ἀπὸ μεγάλες δοκιμασίες καὶ μεγάλο πόνο, ὥστε νὰ λέει: «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ».

Τέλος, ἡ μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου παραπέμπει στὴ μεταμόρφωση τοῦ σύμπαντος κόσμου κατὰ τὴ Δευτέρα παρουσία Του, ὅπου «καινοὺς οὐρανοὺς καὶ καινὴ γῆ περιμένουμε, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσή Του. Νὰ γιατί δὲν ἀξίζει νὰ ἀπολυτοποιοῦμε οὔτε τὶς χαρὲς οὔτε τὶς θλίψεις τοῦ κόσμου τούτου. Ὅλα παρέρχονται. Αὐτὸς ποὺ μένει εἰς αἰῶνας εἶναι ὁ Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· καὶ μαζί Του καὶ ἐσὺ , καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν».

Πηγή: agiazoni.gr